

ป ร หั ต ตู ป ชี วิ เ ป ร ต

น้ำฝนตกลงในที่ดอนย่อมไหลไปสู่ที่ลุ่ม ฉนใด ทานที่ญาติมิตรให้แล้วจากมนุษยโลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลาย ฉนนั้น หวังน้ำใหญ่เต็มแล้ว ย่อมยังสาครให้เต็มเปี่ยม ฉนใด ทานที่ญาติหรือมิตรให้แล้ว จากมนุษยโลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลาย ฉนนั้น กุลบุตรเมื่อหวนระลึกถึงอุปการคุณ ที่ท่านทำแล้วในกาลก่อนว่า คนโน้นได้ให้สิ่งของแก่เรา คนโน้นได้ทำอุปการคุณแก่เรา ญาติมิตรและสหายได้ให้สิ่งของแก่เรา และได้ช่วยทำกิจของเรา พึงให้ทักษิณาแก่เปรตทั้งหลาย

ปรกัฏตูปชีวีเปรัต

๑๔๘

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงเป็นผู้ชี้แนะหนทางไปสู่สวรรค์ และนิพพาน เราทั้งหลายจะต้องลงมือปฏิบัติเพื่อพิสูจน์ให้รู้แจ้ง เห็นจริงตามคำสอนของพระพุทธองค์ให้ได้ ถ้าหากเราตั้งใจ ปฏิบัติกันจริงๆ และปฏิบัติอย่างถูกวิธี เราก็จะเข้าถึงธรรมได้อย่างแน่นอน เนื่องจากธรรมทั้งหลายมีอยู่ภายในตัวของพวกเรา ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นหรือสมมุติขึ้นมา แต่เป็นของที่มีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก จะเข้าถึงได้ต้องทำให้ใจหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่ง สิ่งที่เป็นความเร้นลับของชีวิตก็จะถูกเปิดเผย เราจะเปลี่ยนจากผู้ไม่รู้ มาเป็นผู้รู้แจ้ง การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต อันยิ่งใหญ่จะบังเกิดขึ้นเมื่อเราทำใจหยุดนิ่งได้เท่านั้น

พระลัมมะลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ตีโรกृतสุตตร ว่า

“ยถา วาริวหา ปุรา	ปริปุเรนติ สาครं
เอวเมว อโตะ ทินนं	เปตานं อุปกปฺปติ
อทาลิ เม อกาลิ เม	ญาติमितฺตา สขา จ เม
เปตานं ทกฺขิณं ทชฺชา	ปฺพเพ กตมนุสฺสริ

น้ำฝนตกลงในทีดอนย่อมไหลไปสู่ที่ลุ่ม ฉนฺได ทานที่ ญาติมิตรให้แล้วจากมนุษย์โลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลาย ฉนฺนํ ห้วงน้ำใหญ่เต็มแล้ว ย่อมยังสาครให้เต็มเปี่ยม ฉนฺได ทานที่ญาติหรือมิตรให้แล้ว จากมนุษย์โลกนี้ ย่อม

ปรทัตตูปชีวีเปรต

๑๔๕

สำเร็จผลแก่เปรตทั้งหลาย ฉะนั้น กุลบุตรเมื่อหวนระลึกถึง
อุปการคุณ ที่ท่านทำแล้วในกาลก่อนว่า คนโน้นได้ให้สิ่งของ
แก่เรา คนโน้นได้ทำอุปการคุณแก่เรา ญาติมิตรและสหาย
ได้ให้สิ่งของแก่เราและได้ช่วยทำกิจของเรา พึงให้ทักษิณา
แก่เปรตทั้งหลาย”

คำว่า เปรต มีสองนัยด้วยกัน นัยที่หนึ่งคือ ผู้ใดที่ล่วงลับ
ไปแล้ว ไปเกิดอยู่ในภพภูมิของเปรต เรียกว่าเปรตชน สำหรับนัย
ที่สอง ได้แก่บรรพบุรุษหรือหมู่ญาติของเรา เมื่อละจากโลกนี้ไป
แล้ว ไปเกิดเป็นเปรตอยู่ในเปตโลก เรื่องเปรตนี้มีตัวตนกันจริงๆ
มีความเป็นอยู่อย่างลำบากทิวโหย ต้องรับทุกข์ทรมานซึ่งเป็น
ผลที่เกิดจากความโลภและความตระหนี่ในสมัยเมื่อครั้งเป็น
มนุษย์นานๆ จึงจะมีคนเห็นเปรตเหล่านี้ด้วยตาเนื้อ แต่ถ้าอยาก
เห็นกันจริงๆ ต้องปฏิบัติให้เข้าถึงธรรมกาย แล้วอาศัยธรรม-
จักขุและญาณทัสสนะของธรรมกายไปตรวจดู เราก็จะเห็นและ
เข้าใจความเป็นอยู่ของเปรตเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน เปรตในนัย
ที่สองนี้แหละ ที่หลวงพ่อกำลังจะนำมาเล่าให้ได้รับฟังกัน

เปรตในเปตโลกนั้นสามารถแบ่งออกได้ทั้งหมด ๑๒
ตระกูล และเปรตทั้ง ๑๒ ตระกูลนี้เป็นเปรตที่เกิดด้วยอำนาจ
อกุศลกรรมและผลบาปของตนเอง ต้องเสวยผลกรรมชั่ว
จนกว่าจะสิ้นกรรม จึงจะมาก่อเกิดเป็นเปรตอีกประเภทหนึ่ง

ปรทัตตูปชีวีเปรต

๑๕๑

*เรื่องมีอยู่ว่า ย้อนหลังกลับไปในปีที่ ๙๒ นับแต่
ภัทรกัปนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปุสสะ ทรงอุบัติขึ้น
พระโอรสต่างมารดาของพระองค์ยากได้บุญใหญ่ จึงตั้งใจที่จะ
ถวายมหาสังฆทานตลอด ๓ เดือน อีกทั้งยังนุ่งขาวห่มขาว
ตั้งใจสมาทานศีล ๘ อีกด้วย พระโอรสทั้ง ๓ ได้มอบหมายให้
บุตรของคฤหบดีผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นพนักงานรักษาเรือนคลังของ
พระราชโอรส ให้ทำหน้าที่ถวายมหาสังฆทานแด่พระสงฆ์โดยมี
พระพุทธเจ้าเป็นประมุข

นายเสมียนตั้งใจถวายทานด้วยความเคารพ แต่หมูญาติ
ของท่านซึ่งถูกเกณฑ์ให้มาช่วยกันจัดเตรียมภัตตาหารถวายสงฆ์
ตอนแรกๆ ก็มีจิตเลื่อมใสอยู่บ้าง พอวันเช้า ก็เห็นแก่ปาก
แก่ท้อง แอบกินอาหารก่อนจะถวายสงฆ์บ้าง เมื่อลูกร้องอแง
ก็ให้ลูกๆ กินบ้าง ครั้นตายลง แทนที่จะไปเกิดในสวรรค์เหมือน
พระราชาก็กลับไปได้เกิดในนรก ท่องเที่ยวจากนรกขุมนั้นไปขุมนี้
ใช้เวลานานถึง ๙๒ กัป

ต่อมา ในภัทรกัปนี้ หมูญาติที่พ้นจากนรกขุมบริวารแล้ว
ก็มาเกิดเป็นเปรต รอคอยญาติอุทิศส่วนกุศลไปให้ก็ไม่ได้สักที

ปรตตตูปชีวีเปรต

๑๕๒

จึงพากันไปเข้าเฝ้าพระกกุสันธสัมมาสัมพุทธเจ้า ทูลถามว่า “เมื่อไรหนอ พวกข้าพระองค์จึงจะพ้นจากอัตภาพของเปรต”
ถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่อยมา ตั้งแต่พระกกุสันธพุทธเจ้า พระโกนาคมพุทธเจ้า และพระกัสสปพุทธเจ้า ก็จะได้รับพุทธพยากรณ์ว่า ให้ไปถามพระพุทธรูปองค์หน้าโน้น

ต่อมา เมื่อมาถึงในสมัยพุทธกาลของเรา พระเจ้าพิมพิสาร ซึ่งเคยเป็นญาติของพวกเปรต เมื่อทรงถวายวัดเวฬุวันแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไม่ได้อุทิศส่วนกุศลไปให้ พวกเปรตซึ่งบัดนี้อยู่ในสถานะที่พอจะรับบุญได้แล้วที่เราเรียกว่า ปรตตตูปชีวีเปรต จึงมาปรากฏกายให้พระองค์เห็น บางพวกพากันยืนอยู่นอกฝาบัง ที่ทาง ๔ แพร่งบ้าง ที่นอกประตูก็มีเยอะแยะไปหมด บางพวกมีหนวดและผมยาว หน้าดำ ผอมเกรียมดำเหมือนต้นตาลถูกไฟไหม้ บางพวกมีหลอดคอเล็กเท่ารูเข็ม มีท้องใหญ่ บางพวกมีรูปร่างแปลกประหลาดน่าสะพรึงกลัวเหลือเกิน พากันส่งเสียงร้องโหยหวนในพระราชนิเวศน์

ครั้นรุ่งเช้า พระเจ้าพิมพิสารเสด็จไปทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อทรงทราบว่าเป็นเปรตญาติมาขอส่วนบุญ พระองค์จึงได้ถวายภัตตาหาร ผ้าไตรจีวร และไทยธรรมทุกอย่าง อุทิศส่วนกุศลให้หมู่ญาติ พวกเปรตเหล่านั้นจึงพ้นจากอัตภาพ

ปรทัตตูปชีวีเปรต

๑๕๓

ของเปรต มีทิพยสมบัติบังเกิดขึ้น ได้อาหารทิพย์ มีทิพยภูษา
อาภรณ์ มีสวน มีสระโบกขรณีสวยงามดั่งดงามมาก ครั้นหมู่ญาติ
พ้นจากอัฐภาพของเปรตแล้ว ก็มาปรากฏกายให้พระราชาเห็น
เป็นการแสดงความขอบคุณ จากนั้นก็ไปเสวยสุขในสุคติโลก
สวรรค์

เราจะเห็นว่ากรรมที่ตกลงไปด้วยความประมาทชะล่าใจ
เพราะตามใจกิเลส หรือทำไปเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็ต้องไป
เกิดในอบายภูมิอย่างที่หลวงพ่อนำมาเล่าให้ทุกท่านได้รับฟังนั้น
กว่าจะพ้นจากอัฐภาพอันแสนเลวร้ายนั้นมาได้ ต้องผ่านความ
ทุกข์ทรมานแสนสาหัสสาครรจ์ และกว่าจะหลุดพ้นจากนรก
หรือเปรตได้ก็ต้องกรรมหมดก่อน หรือเมื่อกรรมเบาบางก็เป็น
ปรทัตตูปชีวีเปรตจึงจะพอรับบุญจากญาติที่อุทิศไปให้ แต่
อย่างไรก็ตาม ถ้าหากหมู่ญาติทำบุญใหญ่ชนิดที่เป็นมหัศจรรย์
ทำถูกเนื่อนาบุญอันเลิศกันจริงๆ บุญนั้นก็สามารถที่จะช่วย
เหลือหมู่ญาติที่ตกไปในอบายภูมิได้ โดยเฉพาะถ้าทำบุญถูก
ธรรมกาย ถูกทักษิณบุคคลที่เป็นอยู่แห่งทะเลบุญ ทำวิชา
ธรรมกายเป็น จึงจะสามารถนำบุญที่ญาติทำบุญ อุทิศส่วนกุศล
ไปให้บรรพชนที่ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งแม้จะตกไปอยู่อบายภูมิ ญาติ
เหล่านั้นก็สามารถหลุดพ้นจากอัฐภาพของทุกดิ้นขึ้นมาได้

ปรทัตตูปชีวีเปรต

๑๕๔

นี่เป็นเรื่องอจินไตย อยู่เหนือวิสัยที่เราจะนึกคิดด้วย
จินตมยปัญญา เพราะเป็นภาวนามยปัญญา ธรรมกายนั้นเป็น
อจินไตย ผู้เข้าถึงธรรมกายและทำวิชาเป็นจึงจะเข้าใจเรื่อง
เหล่านี้ได้ดี ถ้าอยากรู้ว่าธรรมกายเป็นอจินไตยอย่างไร ต้อง
ปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ จะได้อาศัยวิชาธรรมกาย
ไปตรวจดูสัตว์นรกต่างๆ และช่วยเหลือหมู่ญาติของเราที่ตกไป
ในอบายภูมิได้ แล้วเราจะหายสงสัย ดังนั้นให้หมั่นนั่งธรรมะ
เป็นประจำทุกวัน จะได้เข้าถึงองค์พระธรรมกายใสๆ ในตัวกัน
ทุกคน

